

SÖZÜNÜ TUTAR MIYDIN?

Semra SARAÇ

Ben yanındaydım ama o hep seni görmek istedi yanında. Uyandığında gözleriyle seni araştırıyor, biraz kendine gelip konuşabildiğinde ilk seni soruyordu.

Ne tuhaf! Ve de her ne hikmetse upuzun uykularından konuşabilecek kadar iyi uyandığında sen yoktun. Ya yeni çıkmış oluyordun yanından ya da hemen hemen dönmek üzereydin. Merdivenler olmasa veya asansörü beklemeden ya da oda arkadaşın koridorda seni söze tutmamış olsa ya da doktorun yol ortasında bilgi vereceği tutmasa ya da senin doktora bir soracağın olmasa o, seni sorduğu an kapıdan girmiş olacaktın. Yazık ki hep bu engellerden biri oluyordu. Hep üç beş dakikalık farktan dolayı konuşamıyordunuz. Bir diyeceği vardı besbelli sana. Başka bir ağzın aracılığıyla değil, direkt kendi söylemek istiyordu. Benden saklayacak kadar özel ve gizli miydi söyleyeceği? Sanmıyorum.

Daha çok bir ricada bulunacağımı seziniyordum. Yalnız senin yapabileceğin bir işi yapmanı isteyecekti sanırım. Herhâlde kendisi söylerse daha etkili olacağını (muhakkak ki öyleydi) düşünüyordu. Sadece senden söz almış olacaktı ve verdiği sözün teminatıyla rahat edecekti. Evet, rahatsızdı ama hastalığından dolayı değil, ölüyor olduğunu fark ettiğinden dolayı da değil, diyememekten dolayı rahatsızdı. Acelesi vardı ve acele ediyordu. Yakın aralıklarla birkaç kez sorduktan sonra, sen gelmeden fenalaşıp konuşamaz oluyordu yine. İyi zamanlarına bir türlü denk gelemiyordun.

Diyeceği ricayı da seziniyordum. Söyleyebilmiş olsaydı, hiç tereddütsüz bir katiyetle sen, olanca samimiyetin okşar yumuşaklığı ve sıcaklığıyla yapacağının yüzde yüz garantisini verirdin. Çok büyük bir duygusallıkla daha fazla pembeleşen yüzün ve ara ara bir buğunun dolaştığı yeşil gözle-

rinle onu memnun edecek bir sürü vaatte de bulunurdun. Hatta onun da iyileşip birlikte yapabileceğiniz işlerden ve daha göreceğiniz güzel günlerden de bahsederdin. Belki buna ikiniz de inanmazdınız ya da biriniz inanırken diğeriniz inanmazdınız. Mesela o, artık ölümünün çok yaklaştığını söyleyebilirdi. Senin üzüldüğünü görünce de -her zaman yaptığı gibi- üzmemek için konuya uygun kısacık bir fıkra, bir kıssa, bir hatıra anlatarak gülümsetip ortamı yumuşatabilirdi. O sırada ertelenen sözler gibi, ertelenmiş gibi olurdu ölüm ama bu defa çok ağır olduğundan (Hiç bu kadar ağır olmamıştı ki nasıl davranacağımı kestiremiyorum açıkçası.) fıkrayı vs. anlatamayabilirdi de. Acı bir hüznle gülümseyerek susabilirdi de. Sonrasında, usulca gülümsemesi yiter gider, sadece hüzn kalırdı bembeyaz yüzünde. O zaman sen, Allah için güçlük mü var, o şifa vermeyi dilerse iyileşirsin, dediğinde... O dilerse amenna, derdi.

Hiç uyanmayacağı uykusunun bir önceki uykusundan çok iyi bir hâlde uyanmıştı. Günlerdir, hiç bu kadar güzel ve anlaşılır şekilde konuşmadığı kadar güzel konuşmuş, yine günlerdir yutamadığı katı bir yiyeceği istemiş, bir dilim kadar rahatlıkla yemişti. Sevinç ve -birdenbire bu kadar iyi olmasından- hayretle iyileştğini düşünmüştüm. Yine seni sormuştu ve yine yoktun ama bu sefer ne yeni çıkmıştın ne dönmek üzereydin. Dışarıda ve evde birikmiş işler yüzünden, sabah erkenden çıktığın hâlde hâlâ ortalarda görünmüyordun. Bir saat önceki telefon konuşmamızda da işlerini daha bitiremediğini ama az kaldığını söylemiştin. “Belki de şimdi yolda, geliyor” dedim. Bir bardak sütü küçücük yudumlarla dura dura içerken biraz oradan buradan konuşup ikinci kez seni sorduğunda, hemen telefonu elime aldım. “Neredeyse hemen gel, işini yarım bırak gel” dedim. “İyi diyorsun, sabahtan beri çok iyi diyorsun ya... Niye acele ediyorsun?”

“Ben değil, o acele ediyor” demedim. Düşünceli ve sebebini bilemediğim bir hüznle “sahi neden acele ediyorum?” diye aklımdan geçirirken kısık sesle “Evet, evet çok iyi” deyip susmuşum. Tıbbi aletlerden birini yakınlarda bulamadığını, caddedeki medikalden alıp hemen döneceğini söylemiştin. Etajerin üstündeki bozuk cihazı ona göstererek “Şundan alıp gelecek” dedim “yarım saate burada olur.” Çok mahzun bir hâl aldı. İsteğini yitirmiş bir durumda sustu. Artık gelsen de bir, gelmesen de bir gibi bir hava esti. O arada -biraz da benim zorla konuşurmamla- kısa kısa ve kesik kesik bir şeylerden bahsettik. Onun isteğini kaybetmesi ve mahzunluğu, beni de beklentiye sevk etti. Zaten pencere kenarında olan yatağın alt başında duran sandalyeyi pen-

cere kenarına çektim. Ona bakıp, onunla konuşurken arada bir de pencereden sana bakıyordum. İçimden sayısız kez “Hemen gel, hemen” diyordum.

Telefon çaldı. Sendin ve hastanenin bahçesinde olduğunu söylüyordun. Tam pencerenin karşısında olduğunu, pencereden bakarsam seni görebileceğimi söylüyordun. Telefon elimde konuşarak eğilip açık pencereden baktım. Biraz ileri, biraz geri bak derken, sonunda görebildim seni. (En çok içeriye baktığımdan seni görememiştim.) Başka bir şey lazım mı, diye soruyordun. Yazdı, hava ve -doğuya bakan pencereyle, güneş doğduğu andan itibaren ikindiye kadar güneşi ağırlayan- odanın içi müthiş sıcaktı. “Soğuk bir şeyler alabilirsin” dedim. Hemen ardından geç kalırsın düşüncesiyle pişman oldum. “Yok yok, kalsın, çabuk gel.” Hastanenin içindeki kafeteryadan alacağım uzaktan değil, deyip kapadın.

“Beklediğin geldi, birazdan burada olur” diyerek ona döndüğümde, titriyordu. “Ne oldu” dedim? “Üşüyorum, üstümü ört” dedi. “Üşüyor musun?!” Yüzüne eğildim, yakından baktım. Öyle üşüyordu ki çeneleri birbirine çarpıyordu. Yüzünde, yanaklarında her daim bulunan hafif kırmızılık gitmiş, yüzü de vücudu gibi tek renk, bembeyaz olmuştu. Sıcaktan yanan iki elimi iki yanağının üstüne koydum, yüzü avuçlarımın içindeydi. Sanki böyle üşümesi geçecek, yüzü önceki rengine kavuşacaktı. O sırada içeri doktor girdi. “Ateşi yükselecek” dedi. “Uyuyor mu?” “Yo, az önce -hepsi hepsi yarım dakika önce- konuşmuştu.” Çağırıldı, ses yok; ben de çağırdım, ses yok. Gözkapaklarını yukarı kaldırıp baktı. İşaret parmağıyla iki kaşının arasına kuvvetlice bastırdı. Gözkapaklarında bile en küçük bir kırılma olmadı. Odadan çıkarken “Zorla da olsa uyandırın ve konuşturmaya çalışın. Ha, bu arada eve gidip biraz dinlenin, yoksa ondan sonra size de bakmamız gerekecek.”

Ardından sen odaya girdin. “Doktor benden kaçtı” dedin. “Vereceği güzel bir haber yokta, ondan” dedim. (Hastamız iyi olduğu zamanlar uzaktan da bizi görse durup bekler, sağlık haberlerini verirdi.)

“Hani iyiydi?”

“Evet, sabahtan şimdiye (şimdi, öğleden sonra iki buçuk civarı) kadar, yani sen telefonu kapatana kadar iyiydi. Ona döndüğümde...”

“Yine mi yetişemedim? Neyse, inşallah birazdan yine iyi olur.” Çağırdın, ses yok. Çağırdın, çağırdın, omuzlarını sarstın, yüzüne dokundun ne ses, ne başka bir tepki var. Başında uzun bir süre öylece kalakaldık ve sadece baktık yüzüne. Sadece baktık.

Neden sonra sen, medikalden getirdiğin çantaya bakışlarını kaydırarak “Doktor, alıp geldiğinde hemen yanıma gel demişti.” Çantanın üzerinde de bir umursamazlık vardı, sanki varlıklarının pek fazla önemi kalmamıştı. Elini ona uzatırken, bir anda diğer çantayı açtın. Kendi içinde üzüntüyle kırılan, cümlenin sonuna doğru da belli belirsiz kısılan bir sesle “Soğuk bir şeyler istemiştin, al. Alsana...”

“Şimdi değil, sonra...” dedim “buzdolabına koyabilirsin.” Getirdiklerini toplamak da sana kalmıştı. (Öyle aceleyle toplamıştın ki hepsini... Benim elimin varmadığı başka dağınıklıkları bile iki-üç dakika içinde toplamış kaldırmıştın.) Bir hafta kadar kaldılar dolapta, o soğuk içecek ve yiyecekler suçlularmış gibi onlara hiç el sürmedik. Her aklımıza gelişlerinde o anın burukluğu çöküyor, dokunmuyorduk. Biz hastaneden çıktıktan sonra da onlar buzdolabında kalacaktı. (Aradan yıllar geçtiği hâlde, şimdi gitsem onları o dolapta bulacakmışım gibi gelir.)

Ertesi sabah yoğun bakım odasına aldılar. Ve artık seni bana hiç sormadı. Ve sana hep söylemek istediği ve hep söylemek için acele ettiği sözleri (nedense ‘vasiyet’ demeye dilim varmıyor!) söyleyemedi.

Evet, ne isteyeceğini sezmekten öte, biliyordum. Senin ona vereceğin, onu haddinden fazla memnun ve mesut edecek olumlu cevabını da biliyordum.

Bilemediğim ve hep merak edeceğim tek şey: Vereceğin bu sözü, yapıp yapamayacağındı.